

[Nathalie Lind]

tens museum for kunst, direktør Rostrup Bøyesen, den 3. oktober til Berlingske Tidende udtaler, ganske vist for egen regning, men alligevel, at han ikke kan begribe, at det skal tage så lang tid at genophænge disse billeder. En sådan sag kan på andre museer ordnes i løbet af ganske få dage.

Der er også udtalelser af fru Hanne Finsen af 3. oktober til Berlingske Tidende i et svar til hr. Jørgen Stegelmann, som er den, der rejser sagen ved læserindlæg i Berlingske Tidende. Hun siger her, at ministerens pålæg eller henstilling er, at hun er blevet bedt om »i vinterens løb og efter mit eget skøn at sørge for, at de fire nøgne vægge igen bliver forsynet med ophængte billeder«.

Jeg mener, at der her er en sådan uklarhed, at vi nu – offentligheden og folketinget – har brug for at få afklaret, hvad der er ministerens hensigt. Hvor frie tøjler er der givet? Jeg kender som avislæser, hvad der er sagt af principielt: der er nogle retningslinjer, der skal udformes, og så har direktøren sin kunstneriske frihed osv.

Når jeg mener, at der er brug for at få denne sag afklaret, skyldes det bl. a. to ting, som jeg må komme tilbage til i mit andet indlæg. Men det skyldes først og fremmest dette, at der er blevet bragt en uheldig uklarhed ind over hele denne sag ved, at man fra visse sider – og det er vel fra direktørens, fru Hanne Finsens, side – har ønsket at benytte Hirschsprungs museums bygninger til udstillinger, i modsætning til bestyrelsen. Jeg formoder da, at ministeren vil respektere fundatsen, som jo går på, at det er Hirschsprungs efterladte samling, der skal være tilgængelig for offentligheden, og derfor er det, jeg spørger ministeren: kan vi regne med helt sikkert, at ministeren sørger for, at det bliver den testamentariske gave, som Hirschsprungs Samling er, der igen hurtigst muligt kommer til at fremtræde i en anstændig form, for ifølge ministeren selv var det jo – jeg citerer stadig pressen – »en flad øretæve« for ministeren at se, hvordan det ser ud i øjeblikket.

Minister for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg kan svare fru Nathalie Lind, at der ikke foreligger nogen form for uklarhed i denne sag. Det, jeg måtte konstatere under mit møde med bestyrelsen for Den Hirsch-

sprungske Samling i august måned, var, at der foreligger ganske alvorlige samarbejdsvanskeligheder inden for bestyrelsen mellem direktøren for museet og de øvrige bestyrelsesmedlemmer; direktøren er også medlem af bestyrelsen. Disse samarbejdsvanskeligheder må afklares, og jeg søger dem afklaret ved at bede bestyrelsen om at fortolke fundatsen således, at der klart fremgår regler dels for museets drift, dels for kompetence og opgavefordeling mellem bestyrelsen og direktøren. Dette er grundlæggende for en løsning af problemerne på museet. Det vil også fremgå, og det er efter min opfattelse bestyrelsens opgave at formulere de krav, man må stille til museets drift, herunder tage stilling til spørgsmålet om den testamentariske gaves fremtræden på museet. Jeg forventer en sådan tilkendegivelse inden denne måneds udgang, og jeg forventer, at ophængningen er reableret efterfølgende.

Nathalie Lind (V):

Jeg beklager ministerens svar. Der blev sagt »efterfølgende«, og det vil altså sige, at offentligheden skal vente, indtil man har fundet en løsning på de alvorlige samarbejdsvanskeligheder på museet. Jeg vil derfor spørge ministeren, om man virkelig finder, at dette er rimeligt i en tid, hvor der er en, voldsom interesse for guldalderkunst, og hvor vi har et af bestyrelsens medlemmers ord for, at det er muligt at foretage en ophængning, for billederne findes jo, de er, som så berømt sagt, i fru Finsens kælder. Mener ministeren virkelig, det er en tilfredsstillende løsning? Og ifølge Hanne Finsen er der jo hele vinteren til at finde en løsning. Jeg synes, at her kommer det andet spørgsmål, jeg ville tage frem, ind: er staten en troværdig gavemodtager? Her har vi et menneske eller en slægt, som har givet en meget betydelig gave, i dette tilfælde i form af værdifuld kunst, til det offentlige. Så sker der åbenbart det, fordi man har antaget en leder, der har måske større interesse for udstillinger end for almindelig museumsdrift, at man delvis undergraver det, der var formålet med gaven, og jeg synes, at ikke mindst det sidste er dybt alvorligt. Der lever endnu efterkommere efter Hirschsprung, og der er en bestyrelse, som føler, at fundatsen er noget helt grundlæggende for museets virksomhed. Derfor finder